

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

KNIEŽA SMRŤ

KNIEŽA SMRŤ

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KNIEŽA SMRŤ

slovar

Text © Dominik Dán 2008
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-670-0

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

In terra summus rex est hoc tempore nummus

Najvyšším kráľom v zemi je v dnešných časoch peniaz
(staré rímske príslovie)

Venujem Zuzane a Milanovi Dobrockým.

Za myšlienku napísať román o udalostiach v Devíne ďakujem priateľovi Michalovi Němcovi, s ktorým sa poznám krátko, ale tak zvláštne, až sa mi zdá, že sa poznáme od malička.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivete Čiernej, JUDr. Lucii Matejkovej, Mgr. Martine Móri-
covej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Ra-
pošovi, CSc.

1

APRÍL 2003

Aj nebo plakalo, nielen policajti. Mraky sa dotýkali zeme a chvíľami nebolo vidieť ani truhlu, ani farára s miništrantmi. Chlapci v dlhých bielo-čiernych kamžiach sa snažili, ako vedeli, ale jednému zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým krížom zmietajúcim sa vo vetre. Hrozilo, že padne do jamy ako prvý.

Ostatní postávali v kruhu a ramená krčili k sebe. Dáždniky im boli nanič. Chatrnejšie vietor polámal už cestou z márnice a z tých odolnejších sa takmer vodovodný dážď akoby vysmieval. Navzdory živlom stáli ako prikovaní a tupo čumeli pred seba na kopec čerstvo vykopanej hlíny.

Krauzovi zatieklo za golier a na zátylku cítil nepríjemný chlad. Chosé vedľa neho kýchol. Ich dáždnik bol z tých chatrnejších a spleť pokrivených drôtov na umelohmotnej rúčke odhodil Chosé hneď za márniceu do kontajnera na zvädnuté kvetiny.

Krauz kýchol tiež a asi desiatykrát zašomral... tak ti teda pekne ďakujem, debil jeden... a Chosé asi desiatykrát ticho odvetil... nemáš za čo, druhýkrát si zober svoj... a hlavu naklonil proti novému náporu vetra.

Pán farár sa ani nesnažil otvoriť modlitebnú knižku, improvizoval a tackal sa vo vetre bičovaný dažďom ako steslenie mučeníka a masochistu. Voľnou rukou si pridržal štvorcovú čiapočku. Niečo hovoril, ale nikto mu nerozumel a ani nebolo treba, na pohrebe už bol každý, a to podstatné očakávali až od chlapov s lanami.

Riaditeľ kriminálky a šéf oddelenia vražd sa krčili pod čiernym dáždnikom zahraničnej výroby a nastavovali ho

šikovne proti vetru. Vial raz sprava a raz zľava, a pretože tí dvaja vedeli predvídavo vystihnúť, odkiaľ vietor zavaňuje, držali sa na svojich flekoch už pekných pár rokov. Teraz im ich umenie bolo prd platné, lebo sa postavili pod kopček čerstvo vykopanej hliny a potôčiky riedkeho bahna im zaplavovali poltopánky. Odstúpili bokom a závistlivo vzhliadli ku Krauzovi stojacemu hore nad jamou. Krauz sa tváril, že sa modlí, a kašľal na nich.

Tlstý Váňa a karatista Kuky vyriešili problém po svojom a nad hlavami si držali kus igelitového vreca. Občas pomohol, občas im vietor spršku dažďovej vody chrstol do tváre alebo na chrbát.

Starý Burger neprišiel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz sa chystal za primárom, aby už konečne ukončil večné špekulácie o kolegovom zdravotnom stave. Najprv to bol zápal pľúc, potom edém, potom nejaký tieň na röntgenovej snímke, potom...

Jednoducho mu už zákulisné reči liezli na nervy a najviac ho štvalo pošuškávanie niektorých kolegov, tiež odborníkov na medicínu, a rozhodol sa načrieť priamo z prameňa a vyjasniť si Burgerov stav u samotného primára. Lenže chystal sa za ním už týždeň a vždy do toho niečo prišlo. Ako aj teraz. Kto mohol tušiť, že Hanzelova manželka nové srdiečko nebude chcieť?

Oto Hanzel stál tesne nad jamou. Petra Pergnerová sa snažila držať dáždňik tak, aby ho aspoň trochu kryla, ale v jednom kuse plakal a predkláňal sa a ruky naťahoval raz k truhle, raz k jame a bol už celý mokrý. Asi o tom ani nevedel.

Namiesto Petry tam mal stáť Hanzelov jediný syn, ale nevedeli ho nájsť. Pred piatimi rokmi odišiel pracovať do Írska, potom asi po dvoch rokoch sa ozval z Melbourne, čo je len kúsok vedľa Írska, a odvtedy o ňom nikto nepočul. Otcovi napísal iba jeden list, v ktorom vôbec nevysvetlil, ako sa na druhý koniec sveta dostal, ani čo tam vlastne robí, iba napísal, že všetko je ok a money sa iba sypú a že už spikuje úplne plynule a že sa potom ozve. Neozval sa. Zmizol. Chalani to skúšali aj cez ambasádu, aj cez Interpol, aj cez osobné kontakty v Sydney, ale výsledok bol nulový.

Detektív Oto Hanzel stál nad hrobom svojej manželky sám a ani záplava kolegov a policajných funkcionárov sto-

jacich okolo neho jeho pocit osamelosti nemohla zmierniť. To, že syn neprišiel na matkin pohreb a, samozrejme, aj to, že manželka zomrela, ho úplne zlomilo a Petra a Filip, ktorí ho po dohode so staršími kolegami dostali na starosť, mali čo robiť, aby im neskolaboval.

Hanzelova manželka minulý rok prechodila chrípku, a keď ju vedúca konečne pustila domov, bolo už neskoro. Ochrnula jej polovica srdiečka a tá druhá to nezvládala. Aj Oto večne v robote, aj syn vo svete a žiadne správy o ňom, aj práca, aj domácnosť... všetci sa do tej zdravej polovičky jednoducho nevošli. Trocha nádeje im priniesla transplantácia, ale napriek tomu, že operácia sa podarila a operačný tím žiaril radosťou nad perfektne odvedenou prácou, stretli sa tu dnes na cintoríne, aby pochovali sedemdesiat kilogramov Hanzelovej manželky a tridsaťpäť deka z dobrovoľného darcu jazdiaceho na Honde sedemstopäťdesiat po Pezinskej Babe podľa hesla „dväť ve meste a trista z mesta“.

Pán farár prežehnal truhlu, potom jamu a odstúpil, aby sa vyhol novej záplave bahna. Štyria chlapi v čiernych mundúroch založili laná pod truhlu a vytiahli drevené trámy, ktoré jej bránili spadnúť na dno.

Fúkol vietor a pár posledných kvapiek dopadlo na smútiaci dav. Niektorí hore zažal svetlo a mraky sa rozostúpili. Vietor ustal a čierne postavičky na cintoríne sa prestali knísať a krčiť. Nechápavo vzhliadli.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka, že kurva aj s aprílovým počasím, vyznela dosť nedôstojne, lebo intenzitu hlasu zvolil primerane k pôvodnému vetru.

„... a odpočinutie večné daj jej, Pane,“ to bolo všetko, za čo zaplatili farárovi.

Potom to už išlo rýchlo.

Tí pod jamou mali problém hodiť kvety do hrobu, lebo sa im šmýkalo, a tí hore mali problém hodiť do hrobu kvety... lebo sa im šmýkalo. Mierny svah cintorína sa v tomto nečase zmenil na tobogan.

Z lopatky, čo podával zriadenec jednému za druhým, kvapkala hnedá kaša, a mnohí sa uspokoili iba s hodením kvetov. Dav sa rozchádzal. Zriadenec počkali, či Hanzel odíde tiež, ale keď sa k tomu nemal, začali svižne zasýpať roz-

močenú jamu a bolo na nich vidieť, že by si na šmykľavom blate aj zabohovali, ale pred Hanzelom si netrúfli. Najprv ohľaduplne počkali, lebo dobre vedeli, že na celom pohrebe je najdeprimujúcejší buchot dopadajúcej zeminy na veko rakvy a najbližší pozostali začnú vyvádzať práve vtedy.

Hanzel nevyvádza. Stál premočený ako posledný žobrák na rohu ulice a pri každom dopade hliny na veko manželkinej truhly mu myklo viečkami. Detektív oddelenia vrážd, prvotriedny strelec a odborník na pyrotechniku, stál ako žobrák... a bol by ochotný aj pokľaknúť a zopnúť ruky v úpenlivej prosbe, ak by mohol vyprosiť ešte pár dní pre svoju milovanú manželku, ale aj keby si kľakol... aj keby sa vyváľal v blate... už sa nedalo. Bolo už neskoro. Oni to vedeli, on ešte dúfal.

Petra zložila dáždňik, spýtavo sa zahľadela na Krauzu, ten jej pomohol rozpačitým pokrčením ramien, a tak sa nahla k Otovi a niečo mu pošepkala do ucha. Pokrútil hlavou a iba stál.

Tlstý Váňa a Kuky sa prestali naťahovať o igelit, skrčili ho, obehli jamu a pridali sa k svojim. Chosé ich pochválil.

„V kerej riti ste strčení s tým igelitom, my tu mokneme jak drbnutí!“

„To si aj bez dažďa.“

„Múdry... tlstý...“

„Prestaňte! Aspoň teraz!“ zahriakol ich Krauz.

Sledoval kolegov a funkcionárov. Všetci sa otriasali a trielili k východu z cintorína.

„Čo s ním?“ spýtal sa Kuky a bradou ukázal na Ota.

„... som sa ťa chcel opýtať,“ odpovedal mu Krauz.

„Ten v tom sivom je jeho bracho,“ tiež bradou ukázal Chosé.

Muž v sivom, zavesený do tlstej paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a ešte stále pod obrovským čiernym dáždňikom cupkal v dave preč.

„Nerozprávajú sa už aspoň desať rokov, nepohodli sa po predaji rodičovského domu,“ kýchol si Krauz a sopeľ si utrel do palca a ukazováka a potom do trávy.

„Tak čo s ním?“ nedal sa Kuky.

„Zostaneme a vezmeme ho k nám... alebo kam bude chcieť...“ zastonal Krauz, lebo naozaj nevedel, kam sa bež-

ne chodí s chlapmi, čo práve pochovali to najdrahšie na svete a ostali úplne sami.

Že to bolo to najdrahšie na svete, vedel aj Krauz, aj ostatní. Málokto z policajtov mal takú dobrú manželku ako Hanzel. Vydržali to spolu vyše dvadsaťpäť rokov a nech sa služba na oddelení vražd zvrtila ktorýmkoľvek smerom, pani Hanzelová stála pri svojom mužovi vždy a nič mu nevyčítala a on ju na oplátku miloval ako vo filme pre pápmätníkov. Každý piatok jej na trhovisku na Miletičke kupoval kvety a cez víkend sa muckali ako pubertiaci.

Petra odstúpila, otriasla si dáždňik, zložila ho a nechala Ota samého na hrane jamy. Chlapci v čiernom sa činili a jama sa utešene plnila.

Chosé si odpľul, vysiakal sa spôsobne do vreckovky, ti cho zopakoval Kukyho názor na aprílové počasie a vybral balíček cigariet. Skontroloval filtre, dve premočené vyhodil a poponúkal dookola. Vzali si všetci, fajčili a mlčky čakali.

Svah cintorína spustol.

Iba štyria zriadenci s ohnutými chrbtami makali o dušu spasenú.

Krauz odfrčkol cigaretu a podišiel k Otovi.

„Kompl, pôjdeme... jej je už dobre a... my musíme ísť...“

„Choďte, ja nejdem!“

„Oto... spolu sme prišli, spolu aj odídeme a... aj spolu ostaneme, tak sme sa dohodli na začiatku a tak to aj bude.“

„Choďte, ja nejdem!“

„Počkáme s tebou.“

„Nie! Choďte!“

Krauz sa vrátil ku skupinke.

„Čo povedal?“ spýtal sa Kuky.

„Aby sme išli, ale ja ho tu nenechám.“

„Ostaneme,“ zastonal Váňa a z vrecka baloniaka si vybral igelitové vrečko s dvoma obloženými žemľami a niečím tmavým, čo sa tváril ako nenápadne ako pol kila tlačienky.

„Váňa, pre jedného ako si ty... je to málo, a pre ostatných je to dosť, tak to daj sem a nemusíme sa ani deliť,“ navrhol Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbičku pištole v podpažnom puzdre a výstražne zodvihol prst.

„Mohol by si mať srdce aspoň v takejto vážnej chvíli, ty pes!“ dobiedzal Chosé.

„Serte na srdcia... dobre, že vás nepočuje Oto, teľce,“ opäť ich zahriakol Krauz.

Stíchli. Lačne sledovali Váňu, ako sa napcháva. Kuky urobil psie oči a Váňa mu jednu žemľu podal. Kuky neváhal, rozlomil ju a polovičku podal Chosému. Chosé nenil, rozlomil polovičku a štvrtinku podal Krauzovi. Váňa si zhlboka vzdychol, z druhého vrecka baloniaka vylovil pár krajcov suchého chleba a podal aj Petre a Filipovi. Potom všetkým rozdal plátky tlačenky.

Od rána mali pohon kvôli pohrebu a nikto nestihol obed, takže teraz krátko po tretej už boli naozaj hladní.

„Do mňa ani nemusíte transplantovať žiadneho motorára, ja si zdochnem aj sám... od hladu... pri vás...“ frflal ticho Váňa a snažil sa zhltnúť to máličko, čo mu ostalo skôr, než ho zvalia na zem a oberú dohola. Dve tatranky a pomaranč sa rozhodol zatiaľ nevyťahovať.

Hanzel sa začal triasť. Možno aj od zimy.

Váňa si počúchal dlane, aby sa zbavil omrviniek, vyzliekol si baloniak a opatrne, akoby chytal motýle do sieťky, sa prikradol k Otovi. Jemne mu prehodil baloniak cez ramená. Triasol sa, ale nebolo to od zimy. Oto plakal. Strašne.

Potom ho vzali pod pazuchy a nasilu otočili preč od rastúceho kopčeka. Už sa nebránil.

„Tak potom poďme k Jumbovi,“ rezignovane navrhol Chosé.

Auto šoféroval Richard Krauz, detektív oddelenia vražd. Vysoký blondiak s modrými očami. Vedľa neho sedel jeho parták Jozef Fischer, prezývaný Chosé. Keby medzi nich teraz, ako sedeli v aute, niekto vložil fotografickú platňu, dostal by presne negatív a pozitív. Chosé mal krátke husté čierne vlasy a s ficúrskymi čiernymi fúzikmi by sa s červenou handrou v ruke väčšmi hodil doprostred arény pred býka ako do služobného auta.

Občas im dvom hovorili aj whisky boys, lebo na vinete nejakej whisky vedľa seba sedia dvaja psíci, jeden čierny a druhý biely – celý Krauz a Chosé.

Preto pili iba vodku a pivo. Dosť ich to prirovnanie štválo.

„A potom?“ spýtal sa Krauz a pribrzdil, lebo debilko pred ním sa neunúval so znamením a iba tak si prudko odbočil.

Vzadu sedela Petra Pergnerová, najkrajšia policajtká v Našom Meste, a Filip Kiss. Nie až taký pekný, ale rovnako mladý.

„Musí existovať nejaká služba pre osamelých...“ skúsila váhavo Petra.

Riešili problém, čo s Hanzelom po pohrebe. Ožrať ho u Jumba, v krčme vyhradenej pre policajtov a spravovanej najväčším človekom na svete, by nebol problém, ale naozaj... čo s Hanzelom potom?

„Asi by mala byť nejaká služba pre pozostalých,“ súhlasil Filip zo zadného sedadla. Vždy s Petrou súhlasil.

V januári to bolo šesť rokov, čo títo dvaja začali robiť spolu v tandeme. Petre sa vtedy podaril husársky kúsok a vyriešila záhadu igelitovej tašky a prípad vraždy dievčaťa, ktorý napokon ani nebol čistou vraždou, iba zamotanou spleťou osudov jednej rodiny. A nehanebné neviniatko z vysokej školy neslávne skončilo krátku púť životom s motúzom omotaným okolo krku. To bolo na celom prípade to najsmutnejšie. Zbytočne vyhasnutý mladý život.

Odvtedy sa Petra osvedčila už veľa ráz a Filip k nej prischol ako prívesok. Bol do nej rachnutý od prvého ranného rozdelenia v šéfovej kancelárii a aj napriek dobre miereným fackám, ktorými Petra odpovedala na jeho snahy dostať sa jej do nohavičiek, nestrácal trepezlivosť a vyznával Platóna ďalej. Medzi nimi dvoma to fungovalo asi tak, že Filip šoféroval a Petra ukazovala smer, alebo inak, Filip bol hlavou a Petra krkom, čo tou hlavou otáča. No a? Niektoré baby sú naozaj rozumné.

V aute za nimi sedel chudák Hanzel, Kuky, tlstý Váňa a premúdrený Billi Gates. V skutočnosti sa volal Václav Voska, ale nikto mu nepovedal inak ako Billi. Prachy v tom neboli, počítače áno. Dokázal s nimi všetko, a ak by mu dali pájkovačku, kúsok cínu a pol hodiny času, tak jeden z toho množstva, čo mal v kancelárii, by naučil aj variť kávu a čistiť zemiaky.

Druhé auto šoféroval Kuky a plazil sa za Krauzom.

„Hovoril som vám, že zatiahne k Jumbovi,“ pokrčil ramená Kuky, keď pochopil, kam Krauz mieri. Za Kukyho autom išlo ešte jedno služobné s mladšími kolegami. Dovedna ich bolo ako hadov.

Vošli a chlapi pri stoloch vstali, jeden po druhom prišli k Hanzelovi a stískali mu ruku. Kým sa dostal do zadného separé, ostatní vraždári už sedeli. Aj tak príliš nevnímal a prisadol si ako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vôbec ho to nebolelo. Aspoň to nedal znať. Jumbove objatia podobné objatiu medveďa grizlyho vždy boleli. Aj jemné potľapkanie po chrbte. Aj keď po infarkte schudol na sto sedemdesiat kilogramov, stále to bola hora mäsa.

„Mám vyprázdniť lokál?“ spýtal sa Jumbo s pietnym výrazom v tvári.

„Neblni, toľko nás nebude,“ pokrútil hlavou Chosé.

„Ja néé kvôli tomu, ja aby ste mali pokoj...“

„Díky,“ kývol mu Krauz, „to nebude treba, vydržíme.“

„Čo donesem, chlapi moji?“

„Dve... tri... štyri... vodky a pivo... zdvihnite ruky, kto chce pivo... jeden... tri... päť...“ Filip sa snažil spočítať objednávku.

Od výčapu prišla Alenka v krátkej minisukni. Občas výčapníčka, občas čašníčka, občas vedúca skladu, občas vedúca celého lokálu, občas Chosého... ale inak práma baba. Zastala si nad nimi s rukami vbok a uznanlivo pokývala hlavou.

„Nepočítaj, mladý! Donesiem vám rovno fľašu vodky, fľašu koňaku, dve fľaše červeného a plató pív a zúčtujeme sa zajtra... vajčáci... prepáč Oto, poď sem...“ a tiež ho objala. „Je mi jej ľúto... úprimne...“

Oto Hanzel tiež pokýval hlavou a krčovitov zovrel viečka. Chvíľu sa s Alenkou oblápali a aj sa pohojdali zboka na bok. Opäť si sadol, podvedome siahol do saka a vybral služobný preukaz. Vylovil tisícku a položil ju na stôl. Krauz ju vzal, vylovil mu zo saka služobný preukaz a tisícku mu doň zastrčil späť.

„To si nechaj, kámo,“ potľapkal Ota po ramene. „Alenká...“ zavola Krauz k pultu, „máš tu špirály?“

„Tý elektrické?“

„Nó!“

„Pošlem niekoho do skladu.“

Krauz vyzliekol Hanzelovi sako a prehodil ho cez operadlo stoličky. Po ňom to spravili viacerí.

Chlapec priniesol zo skladu dva elektrické ohrievače a predlžovačky a jeden nasmeroval na mokré saká a druhý na mokrých policajtov.

Tlstý Váňa si kýchol.

„Najvyšší čas,“ skonštatoval a utrel si nos do servítky.

Prišla Alenka a porozkladala fľaše a poháriky. Kritickým pohľadom zhodnotila zásoby na stole a sucho ich okomentovala.

„Boh s vami, súdruhovia...“ popriala im a odišla sa venovať výčapu. Ani nevystrčila zadoček k Chosému ako inokedy. Alenka bola naňho našťavaná a Chosé bol smutný. Inokedy by ju opáčil, ale dnes bol naozaj smutný.

Štvala ho smrť kolegovej manželky, ale aj...

Štyridsať rokov si žil ako king na voľnej nohe a všetky baby boli jeho a všetky fľaše boli jeho a všetky bary boli jeho a...

Pred pol rokom sa mu prihlásila dcéra Nina, o ktorej šestnásť rokov nevedel. Príbeh ako z telenovely: tvoj otec je Rodrigo, nie Rodrigo, Carlos je tvoj otec, nie Carlos, Carlos je tvoj dedko, tvoj otec je Chuanito, nie, Chuanito je tvoj brat, tvoj skutočný otec je vlastne Chosé, prastrýko tvojho prabratranca... a uvidíš ho, až keď dovŕšiš šestnásty rok svojho života! Jeden by sa rozplakal.

Prvé stretnutie Chosého s dcérou bolo dosť bizarné a chlapi v kancelárii naozaj bavili. Starý Burger sa rehotal ako nikdy predtým a po tvári mu tiekli nefalšované slzy. Nieкто navrhol aj rozbor DNA a krv jej chceli odobrať z nosa, ale Nina ich začala navštevovať častejšie a ako ju tak sledovali...

Aj Chosé si to všimol. Celý tata! Gestikulácia, mimika, spôsob vyjadrovania a tá iskra v tmavých očiach... napokon uznali, že rozbor DNA je zbytočným plytvaním peňazí daňových poplatníkov a nezbili ju.

Dcéra by už bola, nevyriešenou ostala otázka matky. Chosé dlho bojoval sám so sebou, a napokon ho dobehla vlastná dcéra. V naivnej predstave, že ho Nina pozýva na večeru, sa dovalil do reštaurácie iba tak, so šiestimi vodkami a tromi pivami v sebe, a skoro odpadol, keď ich vi-

del dvojmo. Nina, dospelá zubárka, skoro vyzauškovala Ninu študentku, lebo o ich spoločnej večeri v trojici nič nevedela ani ona, a prišla tam iba tak, nenamaľovaná, bez zá-sahu kaderníka a bez šiestich vodiek, ale napokon to dobre dopadlo a dve Niny zvládli jedného Chosého, a ešte sa nakoniec aj nasmiali.

Lenže Chosého smiech rýchlo prešiel. Ozvala sa aj Zdena Rysová, prečo v ten večer neprišiel.

So Zdenou sa zoznámil tiež pred pol rokom, keď s Krauzom vyšetrovali vraždu a pohlavné zneužitie malého chlapca, a Chosému sa po jednom výsluchu podarilo so stránkou opačného pohlavia nadviazať nadštandardný kontakt. Ako skoro vždy.

Lenže tentoraz to bolo niečo iné. Chosé to tak cítil a povedal to aj Richardovi, lebo bol kamoš. Zdena bola... iná.

Šlapala na kokaíne, ale slúbila mu, že s tým prestane. Platila si mladých gigolov a slúbila mu, že aj s tým prestane. Bola vydatá a slúbila mu, že...

Pred týždňom mu povedala, že sa s tým jej imbecilom rozvádza a veľmi by chcela, aby to skúsili spolu, ale že jej rozhodnutie s jeho osobou nijako nesúvisí, aby si nemyslel nič zlé, že sa rozvedie tak či tak, aby sa nezlakol, že ho chce nejako viazať, alebo obmedzovať, alebo pripútať si ho, alebo nedajbože vohnať do chomúta! Nič také!

V skutočnosti ho chcela zviazať, aj obmedziť a v každom prípade si ho chcela pripútať k sebe a strčiť mu hlavu do chomúta.

Krauz mu to otvorene povedal, a ešte mu aj povedal, že je debil, ale tým nikoho neohúril, lebo Chosé to už vedel.

Odrazu bolo tých žien okolo akosi priveľa a Chosé tu teraz sedel ako zarezaný a aj zabudol chňapnúť Alenku pod sukňu. A aj keby nezabudol, aj tak by sa nedala, lebo v policajnej krčme sa roznesie všetko rýchlosťou blesku, a že má Chosé dcéru a dve ženy na obzore a utajeného syna na dôstojníckej škole a dvojičky s černoškou na ceste a budúceho svokra na ministerstve a kariéru generála vo vrecku, sa vedelo okamžite. A Alenka sa odula, lebo aj ona tajne dúfala...

Chosé bol fakt idiot, a aj si tak teraz pripadal.

Mladší kolegovia ponalievali, a keď mal každý svoj pohárik pred sebou, stíchli. Všetci pozreli na Krauzu, ten uro-

bil grimasu, že čo já!? Ale napokon sa predsa len pomaly postavil, a keďže najstarší z nich, Edo Burger, chýbal, ujal sa slova.

„Kamaráti...“

„A ja...“

„... a kamarátky, prepáč Peťa, ja ani neviem... ako... alebo takto... ehm... ééé... my sami najlepšie vieme, že smrť je súčasťou nášho života, lebo s ňou robíme dennodenne a zvykli sme si na ňu, ale... keď príde k nám, a príde až tak blízko ako teraz, sme z toho polepení a vyklepaní ako každý normálny smrteľník. Ťažko sa o tom hovorí... ani humor nie je namieste, plakať už nepomôže... ostáva nám už iba spomínať. Oto, všetci vieme, ako ste si nažívali, a všetci tušíme, ako to musí bolieť. Úprimnú sústrasť ti už nebudem vyjadrovať, dnes už toho bolo dosť, ale jedno uistenie, že sme tu a ochotní ti kedykoľvek pomôcť, dúfam, nevyznie ako klišé, pretože to myslíme úprimne. Budeš nás potrebovať, ako my potrebujeme teba, a na to nezabúdaj a nehanbi sa zavolať, keď bude treba. Dáma a páni... na jej večnú pamiatku.“

Krauz predpažil. Oto pomaly vstal a trasúcou sa rukou sa snažil udržať pohárik plný. Ostatní vstali tiež a poháriky zavisli nad stolom.

A potom sa stalo niečo zvláštne. Ostatní policajti u Jumba si všimli, čo spravili vraždári pri stole v rohu, všetci vstali a vrava stíchla. Alenka za výčapom sa naklonila dozadu a vypla rádio. Lokál stíchol úplne. Oto povedal: „Nech ma tam čaká, srdiečko moje... na ňu...“ a prudkým gestom vyprázdnil pohárik.

Vypili všetci a ticho si posadali. Kedysi bola medzi policajtmi naozajstná súdržnosť.

Jumbo sa otočil ku všetkým v sále, utrel si oči a traslým hlasom zahulákal:

„To, čo ste vypili na jej památku, neplacíte! Jedna runďa pre celý lokál na moje triko... vajčáci...“

Potom to už nevydržal a po líkach sa mu skotúlali pollitrové slzy. Oto sa nestihol uhnúť a skončil mu v náručí. Aj on sa rozplakal. Muselo to bolieť.